

Ameddig a völgyben ellátok, páncélozott katonák állnak véget nem érő sorokban. Vonalaik táblákat, a táblák mezőket alkotnak. A harcosok a megcsillanó fénytől válnak láthatóvá. Egy csillanás, egy páncél. Temérdek szikrázó fegyver, végtelen sok katona. Az egész teret betöltik. Habár nem teljesen sík a terep, dimbes-dombos oldalakat is teljesen behálózza ez a páncélosokból álló szövet. Olyannyira, hogy alig vehető ki egy-egy zöld sáv az osztagaik között.

Az egyik domb tetején észreveszek egy szedett-vedett kis társaságot. Mindenkinek más fegyver jutott felszerelésül, teljes öltözete alig akadt valakinek. Van, akinek csak kard jutott, vagy csak sisak, a harmadiknál nincs semmi. A negyedik különleges előnyt élvez: több eszközzel is dicsekedhet egyszerre. Igaz, az is mind rozsdás és ütött-kopott, szinte át lehet látni a lyukakon. Az egyik tetőtől talpig páncélozott katona nagyon büszke kivételes helyzetére. Ő a legmókásabb a csapatban. Folyton fel-alá járkal, büszkén mutatgatva legújabb trükkjeit elnyűtt fegyverein. Neki van a legnagyobb önbizalma, hiszen őt védi egyedül teljes felszerelés. Már amennyire annak lehet nevezni azt a különböző korokból és stílusokból összeharácsolt múzeumi kiállításra alkalmas eszközgyűjteményt, amit magára aggatott. Minden nevetséges elem ellenére egyértelműen nagyon szigorúan veszik itt a felkészülést. Folyton gyakorlatoznak, egymással hadakoznak. Természetesen mivel egyenlőtlen a felszereltségük, egymásnak elég nagy sérüléseket okoznak újra meg újra. Néha alig tudom eldönteni, hogy sírjak vagy nevessek, ahogy ezt a bolondozást figyelem. Vajon ezt most tényleg komolyan gondolják? Inkább odamegyek hozzájuk, hátha sikerül többet megtudnom róluk:

– Mit csináltok?

– Hogyhogy mit csinálunk?! – kacagnak rajtam teljes értetlenséggel. – Nem láttad, ott fent mi van?

– De láttam.

– Na, mi arra készülünk, hogy összecsapjunk velük. – közli a felszerelt harcos. – Habár mi vagyunk kevesebben, az erő velünk van.

– Így van, testvér, nem a láthatókra nézünk. – kiabál be egy másik. – Majd az Úr csodát tesz.

– Vannak ígéreteink. Nem rendülünk meg! – fúzi hozzá büszkén az, akin semmi sincs egyáltalán. Bajtársisan veregetik egymás vállát és bólogatnak a bekiabálásokra. – Nem baj, hogy nincs fegyverünk, sisakunk, majd kialakul! Lemegyünk és eltiporjuk őket. Nálunk van az erő. Majd az Úr megsegít bennünket!

Nagyon eltökéltnek tűnnek, azt meg kell hagyni. De sokkal inkább komikus látványt nyújtanak, mintsem hogy egy hadsereg benyomását keltenék. A horizonton valami mocorgást vélek felfedezni. Ezek szerint vannak más csapatok is azon a távolabbi dombon.

– Kik ők? – fordulok oda egy törét fényesítő fiatal katonához. Más fegyvere aligha akad. Átlyuggatott mellvértje nem igazán nevezhető felszerelésnek.

- Ők valami nagymenőknek hiszik magukat. Úgy vélik, hogy még egy kis készülés és ők lehetnek a tökéletes alakulat. Az egyetlen, aki szembeszállhat a Sötétiséggel. Csak úgy csöpög belőlük a felsőbbrendűség. Amikor nagy nehezen maguk közzé vesznek, akkor az utolsó csepp energiát is felhasználják a sereg szolgálatára. Megszűnik a személyiséged. Egy leszel a tökéletesen kiképzett bábok közül. Én voltam közöttük. De már nem vagyok hajlandó azokkal szóba állni. Centire ki van minden találva. Olyan rend van, hogy csak na. Aztán ha nem vagy elég jó, repülsz. - intett a kezével - Ennyit az összetartásról...

Gondoltam, meg kell őket nézнем közelebről. Elbúcsúztam a szedett-vetettektől és átkeltem a két dombot elválasztó mezőn. Az ő bázisuk jelentősen távolabb esett az ellenséges tábortól. Talán ezért is tudtak ilyen nyugalommal szervezkedni. Valóban, az előbbinél jóval jelentősebb számú csoport volt. Meglehetősen profinak tűnnek, ahogy élezzetik fegyvereiket. Látszik, hogy ahogy ezt végzik, idővel egyre felkészültebbek lesznek. Elképesztő a precizitás, sorban állnak a legújabb kardok és török. Jól fel van építve a gyártási folyamat. Az összes tudásukat latba vetik. Mindenkinek igyekeznek ragyogóan fényezett páncélt adni a kiváló képzés mellett. Habár nem halad olyan gyorsan és hatékonyan a tökéletes alakulat létrehozása, mint ahogyan azt ők szeretnék, kétség kívül egy hadsereg látszatát sikerül kelteniük minden tekintetben. Ez azért az előbbiekről aligha mondható el.

- Milyen profik! - csúszik ki a számból soraikat csodálva. Azért nem kicsit lenyűgöz ez az olajozottan működő gépezet - Ti is azok ellen fogtok hadba menni, mint az a kis csoport? - kérdezem meg a kiképzés vezetőjét a szemközti dombon gyakorlatozó maroknyi ember felé intve.

- Csak nem a kanyar előtti dombon kószálókra gondolsz? - kacag fel - Hát, nem tudom, minek tudnak neki menni. - Továbbgyűrűzik a kuncogás a kardélezők között.

- Talán egy vashordónak. - kontráz rá egy másik.

- Ne is idegesíts minket, azzal hogy mit szerencsétlenkednek! Látni sem akarjuk! Annyira értelmetlen a próbálkozásuk. Viccnek is rossz.

- Csak addig bohóckodhatnak, amíg egyszer tényleg nem jön egy igazi összecsapás. - fűzi hozzá egy tapasztaltabb katona némi keserűséggel hangjában. - Utána hallani sem fogunk róluk többet. Az ilyenek csak rontják a hírünket. Nehezítik a dolgunkat. Nemhogy ide összpontosítanak ők is az erejüket. Együtt talán lenne esélyünk. Nem. Nekik különködni kell.

- Ők már nem közénk valók! - dobja le földre megtisztított eszközét társa.

- Mert egykor azok voltak? - kérdezem tőle.

- Nem hiszem. Ha azok lettek volna, még mindig itt lennének. De most önmegvalósítósdit játszanak. - kissé megvetően fűzi hozzá - Ami az életükbe fog kerülni.

– Mi figyelmeztettük őket, mielőtt elszállingóztak. A saját bőrüket viszik a vásárral!
– vette át a szót egy arra járó tizedes. – Nem tehetünk értük semmit. Már nem a mi dolgunk, hogy mi lesz velük. Addig jár a védelem, amíg közénk tartoznak.

– Valahogy majd túlélük. – szólal meg egy kedves fiatal lány, aki az utánpótlásokkal foglalatoskodik. Láthatóan nagy odaadással végzi munkáját. – Az Úr majd kegyelmez rajtuk, de biztosan jól megjárták már egy párszor.

– Nem tudom, bele sem merek gondolni. Minden nélkül. Vezető nélkül. Felszerelés nélkül. Eléggé gondatlanok. – vágnak egymás szavába a körénk gyűlő gyalogosok.

Megoszlanak a vélemények. Néhányan azt állítják, hogy kötelességük megvédeni a kis kószáló függetleneket is. Némelyek azt mondják, hogy magukra vessenek, ha így mennek harcmezőre. Közben pedig a saját működésük sikereit sorolják, mintha magukat is bátorítanák ezzel, hogy jól végzik a dolgukat. Valóban, minden tőlük telhetőt igyekeznek megtenni. Tréningeket indítanak, kiképzik az új katonákat. Rendkívül jól szervezeten áll fel a vezetés, a tizedesek és századosok rangsora. Hibátlanul felépített hierarchia szerint működik a rendszer. Mindemellett még így is nevelésnek tűnnek a távoli völgyben készülődő tömegekhez képest, amit itt látok. Igazából, ha jobban belegondol az ember, mindegy, hogy 5 fő, pár száz fő, vagy pár ezer fő készül fel egy olyan hadsereggel szemben, akik több milliárdan vannak. Igazából teljesen jelentéktelen a különbség. Hamar le is vonom a következtetést, hogy igazából a szedett-vedettek és a profik nagyjából egy kategóriába tartoznak a lenti tömeghez képest, bármennyire is kölcsönösen lenéznek egymást.

– És mikor terveztek hadba vonulni? – fordulok oda az egyik szemmel láthatóan fontos tisztséget betöltő vezérhez. Kabátján alig található szabad hely a kitüntetések között, habár itt nem sokszor volt bárki is igazi csatában, hiszen a folyamatos felkészülés kitöltötte az egész életüket. Ő talán egyszer - kétszer már harcolt. Onnan eredhet ez a magas tisztsége. Az egyszeri közlegényeknek szigorúan meg van tiltva, hogy elcsatangoljanak bármilyen okból is. Majd ha eléggé készek és érettek lesznek rá... Így aztán a többség úgy katona, hogy ütközetnek még a közelében sem jár egész pályafutása alatt.

– Ha elég sokan leszünk, ha jól megszervezzük. Tehát még egy darabig biztos nem.

Annyira nem győzött meg. Egyértelmű, hogy ezt szajkózták akkor is, amikor feleannyian voltak, sejteni lehet, amikor kétszer ennyien lesznek, akkor is ugyanezt fogják mondani. Folyton csak még egy kicsi hiányzik. És az a kevés soha nem jön el. Mindig lesz még valami híja. Ez egy végtelen játszma. Egy darabig ebből nem lesz győzelem, tökéleteskedés erre vagy arra.

Eldöntöttem a profik csoportját látva, hogy lemegyek és magam szemlélem meg ezt a különösen legendás sereget. Elvégre nem árt tudni, hogy ki ellen készülnek. Főleg, ha valamelyik csoporthoz nekem is kellene csatlakozni a jövőben. Ha nem

szükséges, akkor magam szeretném látni, miért nem. Szóval elindulok lefelé. Alig érek le az erdő szélére, ahol a völgy kezdődik, máris belebotlok egy újabb apró kis csapatba. Ezek nem azok, mint akikkel az utam elején találkoztam. Ők távolabb táboroztak a Sötét Seregtől. Ezek azonban épp egy újabb vereségből érkeznek. De hősies harcaik elmesélésből arra kell következtetsek, hogy nem olyan ritka azért az ilyen eset. Sőt! Ennek a társaságnak abból áll az élete, hogy minduntalan nekimennek az ellenség seregének, és ezt mindig jól meg is járják. Csonka-bonkán, sebesültek térnek vissza. Aztán újra megpróbálnak hatékonyan felkészülni, új technikákat bevetni. Remélik, hogy most be fog válni és nem fognak kudarcot vallani, de ez valahogy sosem jön össze. Ők tehát a harmadik csapat, akikkel összefutottam kalandos utazásom során. Ha lehet, még szerencsétlenebbek voltak, mint az első seregecske. Ők ritkán ütköztek meg. Inkább csak beszéltek róla és készülgettek rá. Talán annyira nevetségesek voltak, hogy az ellenség még arra sem méltatta őket, hogy eltiporja? Még ez sem kizárt. Meg kell hagyni mindenesetre, hogy viszonylag biztonságos távolságból hősködtek. Nem úgy, mint ezek az új barátaim. Ők nekiestek az ellenségnek újra meg újra. Félholtan, sérülten, felépülés nélkül. Aztán nem győzték egymás elroncsolt testét kihúzni a harcmezőről. Ez a látvány inkább fájdalmas módon volt siralmas. Nem úgy, mint az első csoport. Ők inkább szórakoztatóak voltak. Ellenben ez keserves képet nyújtott.

– De már kettőt lekaszaboltunk! Eddig ez a legjobb arány! Azért fejlődünk! Legközelebb még jobb lesz! – próbálnak egymásba lelket önteni egy ilyen megsemmisítő összezapást követően.

Habár elmondásuk szerint ez volt a legsikeresebb „hadjáratuk” eddig, megint megfeleződött a létszámuk. Nincs olyan, aki legalább egy kisebb vágást nem hordozna magán, de a legtöbben alig tudnak mozogni a sérülésektől.

– Te jó ég! Megéri ez nektek? – tör ki belőlem egy ponton a felháborodás kalandjait hallgatva. Egy darabig néma csend honol a táborban. Csak a tűz ropogását hallani. – Nincs más választásunk! Nem fogjuk tán megadni magunkat! Harcolunk, nem tehetünk mást.

Egymás sebit kötözgetik, több-kevesebb sikerrel a tábortűz mellett. Elkaptak egy nyulat az újoncok, azt főzzük meg közösen. Aligha ismerik ők az utánpótlás vagy a muníció fogalmát. Tejesen egyedül maradtak. Csak egymásra számíthatnak. Meg kell hagyni, átélhet az ember egyfajta összetartozás érzést köztük. Minden szörnyűség ellenére, megtisztelve éreztem magam, hogy ilyen halált megvető katonák közösségében lehetek.

Kivételesen bátor társaság! Fittyet sem hánynak a fájdalomra. Nem nézik, mibe kerül nekik, teszik, amit fontosnak tartanak. Éppen kezd mindez mélységes tisztelet szülni bennem irántuk. Kitartóak és komolyan veszik, amit hisznek. Kedves emberek. Olykor szinte kívánom, hogy egy kicsit kaphassak abból az eltökéltségből, ami természetükbe van írva. De azért sajnálom is őket, hogy ennyire le vannak harcolva.

– Nem létezik, hogy ennek így kellene lennie! – tör a felszínre a gondolat, ahogy eddigi emlékeim darabkáit rendezem a fejemben.

Mondanom sem kell, hogy mindegyik csapat folyamatosan hajtogatta, hogy „mi győztesek vagyunk”, de eddig egyik sem élt meg jelentős győzelmet.

– Az Úr a mi oldalunkon van! – kiabálja az egyik most érkező. Közben próbálja elállítani a spriccelő vért, amit az ellenség kardja szúrt bal oldalán. Eltévedt, amikor menekülni próbált az erdön át. Leválasztotta az ellenség. Hajszál híján úszta meg.

– Micsoda különös erői lehetnek a Sötétségnek! – töprengek magamban. Mindig megsemmisítő vereséget mérnek az ellenállókra, de senki sem hal meg igazán. Legalább is nekem egyre inkább úgy tűnik. Csak olyan tehetetlenné válik, mintha halott lenne. Felettébb rejtélyes. Ennek a végére fogok járni.

– Te merre tartasz? – érkezik hozzám a kérdés, ahogy próbálok észrevétlen kisurranni a fekvő sérültek halmai között a táborból.

– Hát, én megnézem magamnak ezt a titokzatos bázist!

– Akkor neked véged! Nézd meg, hogy még ez ilyen csapattal sincs esélyünk! Hátha egyedül lemész! Többet a híredet sem fogják hallani!

– De nekem le kell jutnom! Terepszemlére megyek. Nem akarok semmi nagy felhajtást.

– Nem, nem engedhetünk le! Elkísérünk! – sorakoznak rögtön mögém vagy öten. Már aki tud állni a fájdalomtól.

Óh, jaj, szisszenek fel magamban. Más sem hiányzik, minthogy ezekkel a kaszabolókkal kerüljek az ellenség közelébe. Én csak meg szeretném őket figyelni. Nem akarok én támadást indítani! Azt hiszik, hogy olyan hősies vagyok, hogy egyedül le akarom kaszabolni az ellenséget. Dicső sebeket és hősi érdemet szerezni. Én meg a merészség... Ezen elmosolyodok:

– Én csak megnézem, mi folyik itt. Nem különösen vágyom összecsapásra.

– Mi mind veled tartunk! – kiáltják.

Óh, ettől félek. Gondolom, lerázom őket majd egy ponton, de nem igazán sikerül. Hősiesen csörömpölnek árkon-bokron át mellettem. Lassan haladunk a sérültek miatt. Egyiknek a lába hiányzik, a másiknak a keze. Néha meg kell állni egy-egy kis hadgyakorlatot tartani, ugyanis mindig edzésben akarnak maradni, ha netalán egy újabb összecsapásra kerülne sor. – Haj –sóhajtok fel magamban – ez rendkívül hosszú szemle lesz!

A következő dombon már kivehetőek az első sorok az ellenség osztagából. A távoli horizontot szemlélem. A többiek közben táborot vernek éjszakára. Végre egy kis nyugalom. Mindenki békésen alszik, kimerültek az aznapi hadgyakorlattól.

– Na, talán ma van esélyem megnézni ezeket a lényeket, ha már ennyi csodásat hallottam róluk. Vajon vigyek kardot? Annyit mesélték nekem a rémtörténeteket,

hogymuszáj vagyok magammal vinni egyet. Bár én nem akarok nekik menni, csak kikémlelni megyek. – teszem le egy pillanatra – De azért hozok fegyvert. Sosem lehet tudni.

A profiktól kapott kardommal az oldalamon indulok el az ellenség sorai közé. Levágom az utat a sövényen át. Kicsit szúrós, de nem kockáztathatom, hogy felébredjenek kaszaboló barátaim és kedvük szottyanjon elkísérni. Végül is jó ötlet ez a hadgyakorlatosdi, legalább van egy kis nyugalom éjszaka. Már csak pár méter választja el Sötétséget tőlem. Menetelnek. Óriási zajt csapnak, ahogy vonulnak. Folyamatosan zörögnek a fegyverek az oldalukon, csörög a páncél. Talán emiatt keltenek ennyire rémes hatást. Nem is értettem eddig, mi okozza ezt a rettenetes hangot. Most már legalább tudom, hogy mitől van ez a nagy zaj. Milyen szép a fegyverzetük! Minden oldala csillog, nem csak a sisakjuk. Még sejtelmesebbnek látszottak, ahogy a villanás az egyik oldalról a másikra esett. Kifejezetten félelmetesnek tüntek. Eltekintve az összhatástól, már a számuk önmagában lenyűgöző volt.

Valami bugás, mély morgás is árad a sorok közül. Talán ez is hozzájárult a morajló hanghoz, ami hallatszott a hegyek felől. A készülődők bázisáig is elért, emlékszem. Ha valaki megtántorodott a csapatban, csak annyit kellett neki mondani: „Csak figyelj egy pillanatra! Hallod ezt a dörgedelmet? Na, ezek ők! Biztos vagy benne, hogy ezekkel egyedül akarsz szembe szállni?” Mondanom sem, kell hatékony volt a módszer. Itt a völgyben azért nem olyan vészes ez, a dombok visszhangja is hozzátett a hatáshoz a táborban. Igen, távolról nézve azért sokkal rémesebb benyomást keltettek. Ugyanakkor itt is érződik, testközelből, hogy hatalmas erővel bírnak. Próbálom a páncél mögül kivenni egy harcos tekintetét. Hátha valami bepillantást kapok abba, hogy kik is ők és hogyan is működnek. De nem látom a szemét.

Annyira sötétek, hogy még szemük sincsen. – mosolygok magamban. Felnevettek a buta ötleten. Ezek nem vesznek észre, csak egyre menetelnek. Lehet, hogy csak azokat szúrják ki, akik félnek tőlük? Nem is tudom, hogy működik ez. Mindenesetre már egész közel járok hozzájuk. Kicsit kezd kockázatosná válni a helyzet. De annyira eluralkodik rajtam a kíváncsiság, hogy nem tehetek mást, minthogy még közelebb húzódok hozzájuk.

Keresem a kezüket, lábukat, de csak páncélt látok. Ahol a fémlemezek összeérnek, próbálom kivenni, hogy milyen lehet a testük, de inkább csak valami füstszerű gomolyog. Egyre inkább olyannak tünnek, mint akik nem is élők. De hát azok az emberek valódi csatát vesztek! Az a kis szedett-vedett társaság, akivel találkoztam, például. Hogy lehet, hogy ahogy nézem menetelőket, egyre kevésbé tűnnek élőknek? Pedig amazok kétség kívül igazi vereséget szenvedtek. Sebeik vitathatatlanul valódiak, arról nem is beszélve, mennyire megnyomorodtak az összecsapások közepette.

Nem értem, hogy működik ez az egész. Talán nekem is szembe kellene szállnom egygel. Persze, ha segítségére siet a többi, akkor nekem végem. Nem is tudom miért, de egyre inkább hatalmába kerít az a gondolat, hogy ezek nem is valódiak. Mi van, hogy ha most derül ki, hogy egy nem létező hadsereggel harcolt eddig mindenki? A hősködők egy valótlán haderő ellen való felkészülésbe vetik az összes önbizalmukat és figyelmüket? Feltételezve, hogy attól majd érnek valamit, hogy ők bezzeg merészen összecsapnak. A nagyon profin szervezkedők azt az életcél tüzit ki, hogy majd ha jól felkészülnek, egyszer elérhetnek oda, hogy alkalmasak legyenek egy győztes csatára. A lent táborozó kaszabolók pedig folyton sikertelenül hadakoznak velük. Teljesen megszokták már, hogy az összecsapás és azt követő gyógyulás szakaszai váltják egymást. Ez az életritmusuk. Idővel szinte megszerették, úgy hozzászoktak.

Ennek a gondolatnak az abszurditása teljesen felkavar. Minden eddig megismert csoport, bármilyen is legyen az, a Sötét Sereghez való viszonyában határozza meg magát. Ahhoz képest teszik, amit tesznek. Az határozza meg az életstílusukat. Mindent. Elképzelhetetlen, hogy ez az egész felhajtás csupán a lelkiismeretünk megnyugtatásához kell! Csak a figyelmüknek a lekötését célozza? Csak az értéküknek, feladatuknak megtalálása miatt szükséges? Nem hiszem el! Rejlenie kell valaminek e mögött a csatározás mögött. Ennek végére akarok járni! Muszáj legalább egyet levágnom, hogy kiderítsem! Meg akarom ismerni, milyenek. Lehetséges, hogy még senki nem próbálta meg? Mi van, ha senki nem látta őket úgy, mint én: nem valóságosnak? Ezért tapasztalták meg őket olyan kegyetlennek. Talán nekem van lehetőségem először úgy megütközni velük, hogy tudom, nincs kivel megütközni. Vagy ha nem is én vagyok az első ilyen, de az én környezetemben, az én hatáskörömben elsőként úgy csaphatok össze velük, hogy tudom, nincs kivel küzdeni. Bármilyen örülségnek is hatott a sokaságot bámulva azon gondolkodni, hogy az egész nem valóságos, volt benne valami nagyon vonzó és sejtelmesen hívogató, hogy végigjárjam ezzel a megközelítéssel az utam. Nekem elment az eszem! Néha már megpofozgattam magam, hogy Évi, ébredj föl! Ez itt egy kézzelfoghatóan valós csatater! Látod, a saját szemeddel! De minél többet gondolkozok ezen a felvetésen, hogy nem is igaziak, annál kevésbé tűnnek valóságosnak. A páncélok egyre élettelenebbül csörömpölnek a völgyben, a zúgás egyre gépiesebben hangzik a fülemben, a kardok csörömpölése valami háttérben lejátszott különleges effekthez hasonlít.

Mi történik velem? Kezdem elveszíteni a realitással a kapcsolatot? Meglehet! Lesz, ami lesz, nekem ezt ki kell próbálni. Oda fogok menni, és bármennyire is szurreálisnak hat ez a gondolat, úgy döntök, hogy nem létezőként fogom kezelni őket. Lehet ez az egyetlen lehetősége az emberiségnek, hogy lezárjuk ezt az ügyet egyszer s mindenkorra. Egyre inkább az az érzésem, hogy erre nekem van esélyem, hogy most végére járjak, mert mindenki a rettenetes, félelmetes hadsereggént közelíti

meg őket. Ezért nem mernek velük összeütközni, vagy azért vallanak kudarcot, amikor megteszik. Ha valamilyen részleges győzelmet aratnak, emiatt fektetik az összes energiájukat abba, hogy a következő összecsapáson még nagyobb győzelmet arathassanak. Hát, én most ezt meg fogom vizsgálni! Már annyira közel sétálok az egyik sötét katonához, hogy szinte egymás mellett menetelünk. Na, ezt látná valaki, hogy itt menetelek az ellenség sorai között! Félelmetes. Mikbe nem keveredek én? Meg kell figyelnem, hogyan is vannak összerakva ezek a lények.

Mélyen a páncél mögé nézek. Nem látok semmit. Pontosabban a mögötte lévő tájat látom a felszerelés résein át. És ekkor döbbenek rá, hogy nincsenek mögöttem karok. A páncél üresen menetel. Nincs alatta senki. A pajzsot nem tartják, a mellvért a semmire van felvéve. Ahogy betekintek a sisak mögé, üres feketeség mered vissza rám. Nincsenek szemek. Ez egy katona nélküli fegyverzet? Talán csak láthatatlan, aki alatta van. Biztos van ott valaki. Lesz, ami lesz. Jól kifigyelem, hol ér össze a sisak a mellvért többi részével. Igen, én egy ügyes csapással le fogom választani a fejét. Gyorsan kardot rántok, és anélkül, hogy odanéznék, óriásit csapok a sötét katona feje felé. Suhintok egyet behunyt szemmel. Az ügyességemre úgysem számíthatok. Visszafogom a lélegzetem. Ha nem sikerül halálosra az ütés, és visszatámad, meglehet, hogy nekem is végem, de muszáj kipróbálnom. Kinyitom a szemem. A fej ott gurul a katonák között. Csizmák tiporják. Vagyis nincs is fej, csak az üres sisak. Ekkor egyértelműen látom, hogy valóban nincs a páncélban senki. Tovább menetel a szabad mellvért a lábszárvédőkkel, és acélbetétes lábbelivel. Még egyet! Most az altesttől választom le a törzset és a többi részt. A felszerelés részei csörögve hullanak a porba, a masírozó sokaság pedig eldarálja a lábai között. Már csak a csizmák mászkálnak a katona helyén. Azokat már poénból kirúgom egy lendülettel. Gyorsan el is ugrok, az előrenyomuló sorok ugyanis mindent eltipornak, ami az útjukba kerül.

Nagy porfelhő közepette landolok a völgy szélén. Kell egy kis idő, hogy magamhoz térjek. Továbbmenetel a tábla. Csak nézek ki a fejemből. Sokkos állapotban vagyok. De valamiért nem omlok össze az eddigi világképemmel együtt. Az ezelőtti elképzelésem a világról viszont, mint a talpak alatt összeroncsolódó fémfelszerelés, veszíti el eddig ismert formáját és tűnik el végleg a kavargó homok alatt.

– Álljon meg a menet! Szóval ezek nem igaziak. Akkor miért gyúr mindenki az ő megsemmisítésükre? Ha győzelemmel, ha kevesebb sikerrel, ha teljes kudarccal, de mindenki erre a hadseregbe irányítja a figyelmét. Erre készülnek jól, rosszul, borzalmasan. Ezekkel csapnak össze örökké vesztesen, néha győztesen. Abban reménykednek, hogy egyszer majd tényleg győztesen. Tehát nincs is kivel! Zúg a fejem. Eszembe jutnak a különböző táborokban halott történetek. De hát ők kétség kívül megsérültek, akik összecsaptak a Sötét Sereggel! Azok az emberek tényleg valószínű vereséget szenvedtek. Nem értem az egészet. De lennie kell valami

összefüggésnek abban, hogy nem tartottam őket valósnak és nem is tapasztaltam őket olyannak.

Igen. Most el fogok játszani a gondolattal, mi van, ha ez a hadsereg nagyon is valóságos. Muszáj kipróbálnom ezt a hozzáállást is, hiszen mindenki más eddig így közelítette meg őket. Soha nem fogom megtudni, hogy hogyan viselkednek ezek a katonák, amikor valós ellenfélnek tekintik őket, ha nem kezdek el úgy állni hozzájuk én is. Ki fogom kísérletezni. Szóval, éppen úgy, ahogy az előbb az volt bennem, hogy biztosan nem igaziak, most elkezdek úgy gondolkozni, hogy mennyire valóságosak. Igen. Felidézem a fejemben az összes beszámolót, amit a legutóbbi kis csoportban hallottam. Sorra veszem a rémtörténeteket, amiket a kaszabolók meséltek nekem. Még éppen ki tudom venni az alakjukat, ahogy a reggeli gyakorlatra készülnek. Hajnalodik. Éledezik a táboruk. Észrevesznek. Feléjük fordulok, látom kétségbeesetten ordibálnak felém, hogy jöjjenek. Utolsó lehetőségem menedékbe húzódnunk szerintük. Mit csináljak? Végem van! Tudom, már csak siratnak. Lemondtak rólam. Félelmükben még mélyebbre rejtőznek, vagy még keményebb módszerekkel próbálják felkészíteni magukat a következő összecsapásra.

Szóval mi van, ha igazuk van? Mi van, ha csak szerencsém volt? Nem is értem. Visszatérek hozzájuk, mégpedig hamarosan. Biztosan segítenek átállítani az agyam a „Sötétség Serege valóságos” üzemmódra. Egyszer csak leesik. Nekik ez még fontosabb tudniuk, mint számomra! Rohanok feléjük. Muszáj hallaniuk, hogy nem kell ezt a vereségek sorából álló életet élniük. Újból levágom az utat az árkon át. Nem érdekel, hogy hogyan szurkál össze a tövises bozót.

– Halljátok? Nem is valódiak! Nem gondoltatok erre? – rontok be a kezdődő gyakorlat kellős közepette.

– Ez csak egy trükk. Úgy tesznek, mintha nem azok lennének, azután váratlanul lecsapnak rád és tönkre tesznek. – legyint felém a százados csalódottan. – Láttunk mi már ilyet. Ezt hajtogatták, amit te, aztán többé senki sem tudott a nyomukra bukkanni.

– De nem volt kitaktikázva, mert nem volt senki a páncélban! – győzködöm őket. – Nem az történt, hogy úgy döntöttek, hogy nem ütnek le, hanem nem volt, ki leüssön!

– Ez az egész egy trükk, majd meglátod! Nem hiszel nekünk? – mondják kórusban a sebekkel borított gyalogosok kissé megütözve együgyűségemen. – Hányszor csaptunk velük össze? Mindannyiszor a bőrünkön tapasztaltuk, mennyire valóságosak. Nem tudom, veled mi történt, de egészen biztosan valamilyen megtevesztés áldozata lettél. Valami újabb titkos fegyvert próbáltak ki rajtad!

– Valóban nem kizárt. – motyogom magam elé meredve.

– Vagy annyira erős vagy! – mosolyog rám elismerően egy idősebb katona. – Ki tudja, lehet a lányka olyan ügyesen csapkod a kardjával, hogy fel sem tűnik neki az ellenállás. Vannak ilyen különleges lények. Én is hallottam ilyen csodaharcosról

valamikor gyerekkoromban, aki úgy kaszabolta az ellenség sorait, hogy meg se kottyant neki. Talán ez az ifjú hölgy is ilyen! Ki tudja? Ne ítéljünk olyan gyorsan! – csitítgatja a kiakadt hallgatóságomat az öreg harcos. Valószínű az egész életét részleges sikerű összecsapásokkal töltötte. Ő volt az, akinek volt egy pár győztes beszámolója egyébként, amit eléggé élvezetes volt hallgatni. Sokat tanultam én is belőlük.

Félig -meddig örültem is neki, hogy kezdenek meggyőzni, hogy ezek a katonák valóságosak, ugyanis akkor lemehetek úgy is közéjük, hogy ezt gondolom róluk. Hátha akkor máshogy látom őket. Az sok kérdést megmagyarázna.

– Szóval, mi nem hazudunk neked. Ezek hús-vér emberekkel történt megtapasztalások, évszázadok óta le vannak jegyezve a hadjáratok. Ez egy ilyen rettenetes hadsereg. Ha egyszer megerősödünk, talán össze is fog a sok kicsi hadsereg, és majd egységben legyőzhetjük. Szerintem együtt van annyi erőnk. Meg abban is hiszünk, hogy az Úr diadalt ígért nekünk.

– Bízok benne, hogy egyszer elég erősek leszünk ahhoz, hogy az Úr győzelmét végre tudjuk hajtani. – szól bele egy másik.

– Amikor legutóbb odamentem a közelükbe, épphogy észrevett a távolból az egyik fekete katona, kitört az osztagból és addig üldözött, míg belehasított egyet a hátamba – mutatja szinte büszkén az óriási sebét az egyik fiatal vitéz. – Ezekről mondd, hogy nem valóságosak? – veti az arcomba a szavakat a fiú, vágásokkal borított karján feltűrve ingjét. – Hát nem tudom, te miről beszélsz!

Erre mind elkezdtek dicsekedni sebeikkal és szembe vágva, nem valami burkolt kárhozzátással, hogy ha tagadom ezeknek a valóságát, tagadom az ő sebeiket is. Arról pedig szó nem volt, hogy őket hazugnak nevezném. Úgyhogy folyton visszakoznom kellett minden egyes gondolatért, amit olyan lelkesen meséltem nekik az elején.

Ezek a katonák nem igaziak! De lehet, hogy erősek... Csak... óh, jaj! Akkor én lennék annyira kemény katona? Hát azt tudom, hogy nem. Most már egyre nő a kísértés, hogy egy picit elhiggyem, amit a bajtársak sulykolnak: A tapasztalataim a saját képességeimre vezethetők vissza. Tudom, hogy ez veszélyes irány. Igyekszem is elhessegetni ezt. Egyre nehezebb ennek ellenállnom azonban.

– Téged azért nem támadtak meg, mert annyira tapasztalt lehetsz. Valószínű azért tudtad őket így lecsapni!

– Kiválasztott vagy! Talán azért küldtek téged, hogy minket is győzelemre vezess! Érzem, hogy ez a beszélgetés kezd megmérgezni. Kell egy kis idő nekem. Ekkor kitörök a gyűrűjükből, a tábor szélén lévő tisztáson próbálom rendezgetni gondolataim kirakódarabjait.

Igen. Végül is az ő megtapasztalásuk valóságos, az enyém is az. Ha az övéket nem lehet megkérdőjelezni, akkor miért kellene az enyémet? Mert ha én megtévesztett lehetek, akkor ők is. Szóval egy átélés áll szemben a másikkal. Akkor az én élményem is lehet valóságos legalább annyira, mint az övéké.

Nyilvánvalóan hallják egy pár gondolatomat, és arra reagálnak:

– Persze! Nem is kérdőjelezzük meg! Mi több: büszkék vagyunk rád! – szajkózzák egy páran, akik nem akadtak ki az első bejelentésem. Egy néhány harcos ugyanis annyira felháborodott a magyarázatomon, hogy arra intette bajtársait, hogy többé ne szóljanak hozzám.

– Igen, mi egy páran elhisszük, amit mondasz. Valószínű észre sem vetted, mekkora ajándékod van, hogy te csak úgy keresztülvágsz az ellenségen. Egy suhintásra úgy megsemmisíted, hogy nem marad belőle semmi. Igazán nagy erő járhat veled. Te leszel az egyik rettenetes harcos, amikor egyesül az egész sereg. Talán vezér is.

Nagyon jól esett az önérzetemnek ez a hang: nyilván előrébb járok, mint ők, hogy ilyen gyors kardcsapással le tudtam vágni, amit ez az egész kis alakulat nem tudott megtenni.

Érzem büszkeségnek az izét a számban a gondolatok nyomán, úgy döntök, hogy ezt nem dédelgetem tovább. Ahogy végigfutott ezen a vonalon az elmém, felháborodtam a büszkeség ésszerűtlenségén: Hát persze! Azért volt, mert én jobban vagyok tréningezve, mint azok, akik egész életüket erre szánták?! Arról nem is beszélve, hogy én nem edzettem erre egy percet sem. A fegyvert is csak úgy csünetem, mint egy ovis a plüssmacit! Azt gondolják, hogy én milyen erős vagyok. Pedig, ha tudnák! Alig bírtam felemelni a kardot, amikor levágtam az ellenség fejét. Azt hiszik, hogy annyira ismerem a harcosok sorait és az egész katonai világot, hogy egyből átláttam a helyzetet, ezért tudtam, kit kell kiszúrni. Arról is meg vannak győződve, hogy biztosan kiszemeltem az egyetlen áldozatot, akit egyetlen kardcsapással lehet megsemmisíteni. Hiszen nem mindegyik ennyire egyszerű eset...

Na, erről aztán tudnának órákat mesélni a kedves barátaim. – kuncogok fel önkéntelenül. – Biztosan figyelmeztetnének, hogy milyen sokféle tudnak lenni annak ellenére, hogy mindegyik olyan egyformán hat csörömpölő hadi öltözetében. Ha viszont nem vagyok különb egyáltalán, mégis annyira különbözik az övékétől, amit tapasztaltam, akkor az eléggé rejtélyes. Valami nagyon bűzlik. Az egyetlen dolog, ami rendkívül gyanús nekem, az az, hogy én elkezdtem kételkedni abban, hogy ők igaziak, és ezt kezdtem el megélni is. Ők pedig meg vannak győződve arról, hogy mennyire valódiak, és ők ezt tapasztalják. Mi van, ha itt van valami elásva? Nincs mit tenni, ki kell próbálnom ezt, hogy megbizonyosodhassak végleg. Ezt pedig másképp nem tudom megtenni, minthogy bemegyek a sűrűjébe. Mégpedig úgy, hogy egy kicsit kételkedek abban, hogy ők mennyire valótlank, és elkezdek úgy viszonyulni hozzájuk, hogy mi van, ha ők tényleg igazi katonák, és valóban rettenetesek. Kíváncsi vagyok, hogy mi lesz akkor a tapasztalat. Ezt muszáj megkíséreljem! Erre itt van a legalkalmasabb lehetőség, mert most kellően összekavartak már engem is a sokféle gondolattal, és a saját úgynevezett „bizonyosságaikkal”. Ebben a zavarodott elmeállapotban el tudom hitetni magammal,

hogyan van mit félnem a csörömpölő katonáktól és letesztelni, hogy függ-e az én gondolataimtól az ő viselkedésük.

Lemegyek a táborba, hogy elbúcsúzzak. Felveszem a felszerelést, amit a kis csapat nekem ajándékoz a különleges akcióhoz. Éppen elég kihívást jelent a feléről lebeszélnem őket. Sok szerencsét kívánnak, örülnek neveznek. Igyekszem megnyugtatni őket: Nem indítok támadást. Nem viszem vásárra a bőrünket. Semmi nagy ügy. Valamit ki kell kutassak. Majd egy határozott lépéssel kitörök a siránkozók gyűrűjéből és lecsúszok a tisztást körülvevő árokba.

- Ne féltsetek! Akinek ilyen szuperereje van... - legyint az öreg harcos. Erre csak sóhajtok. Legalább ő nem aggódik értem. Az már egy jó pont.

Pár óra séta után leérek a völgybe. A következő kanyar után már a Sötét Sereg tábora menetel, ha jól figyeltem meg a tisztásról. Közben igyekszem azon elmélkedni, hogy milyen rettenetes is a hadereje. Megpillantom az első osztagot a fák mögött. Igen. Szinte rémesebben csillognak azok a fegyverek. Valahogy félelmetesebbek azok a katonák. Mintha nem is tűnnének annyira egyformának, mintha mindegyiknek meglenne a saját erőssége. Amikor legutóbb itt voltam, talán nem is ezt a sereget láttam? Azok olyan jelentéktelenül egysíkúak voltak, mint a sorozatgyártott páncélok. Hordáik akár csak a műanyagkatonák a szőnyegre szórva. Ez most tényleg nem olyan, mint a múltkor. Csak a kísérletem sikeres, vagy kezdek megőrülni? Nem tudom. Végig fogom nézni. Borzongva tekintek az egyenesen felém menetelő fekete vitézek irányába.

Hú, de rémesek! Egyre félelmetesebbek, ahogy nézem őket. Legszívesebben visszafelé venném az irányt. Mit kell ilyenkor tenni? Igen! Ahogy figyelem őket, egyre valóságosabbak és ijesztőbbek. Lemegyek közéjük. Soraikba nézek, most kiderülhet: Kik is ők igazából? Felém fordulnak, és morogva vonyítanak felém, ahogy meglátnak a távolból. Na, azért nincs igazuk a kaszaboló barátainak, hogy az embernek csak úgy nekirohannának egyből, de tényleg észrevettek. – jut eszembe annak a fiatal srácnak a beszámolója, aki azt mesélte, hogy kiszúrták a távolból, és addig követték, amíg utol nem érték.

Kétség kívül észrevettek. Igen. Egyértelműen erre villannak a szemek a sisakok mögött. Hogy lehet, az egykor élettelen sisakok most megteltek tartalommal? Közelebb sodródok hozzájuk, de egyre nő bennem a félelem. Valószínű még arra sem tartanak méltónak, hogy lekaszaboljanak. – fut át az agyamon. Valószínű túl sokat foglalkoztam ezekkel torz lényekkel, hogy ilyen gondolatok is felüthették a fejüket... Néha rám morognak, olykor összerezzenek. Igazán mélyen nem rémülök meg, a sok rossz beszámoló homálya alá temetve még ott pislákol bennem az előző kalandom emléke. Valószínűleg csak meg akar ijeszteni az egyik, ezért kikapja a kardját. Akkorát suhint, hogy a szelétől is megingok. Alig ér hozzám a fegyver, mégis vág egy darabot a kezemből. A porban landol egy kis bőrdarab, majd sok piros csepp

követi. Felordítok. Inkább a meglepetéstől, mint a fájdalomtól. Ösztönösen visszább húzódok.

Szóval ezek tudnak ilyen valóságosak is lenni! Igazuk van. Igazuk van azoknak, akik itt voltak. Tényleg ilyen rémesnek is lehet őket tapasztalni, ha úgy van. Minél jobban félek tőlük, annál valóságosabbak. És minél valóságosabbak, annál kegyetlenebbül bánnak velem. Természetesen, minél kegyetlenebbnek tapasztalom ezeket a lényeket, annál jobban rettegek. Persze, annál erősebbnek élem meg a sötét vitézeket, ahogyan egyre jobban úgy látom őket. Óh, te jó ég! Ez egy véget nem érő lefelé vezető spirál. Vissza kell vonuljak, mielőtt ez a hazugságörvény teljesen magába szippantana. Értem már, hogy hogyan keletkeznek azok a csonka-bonka veteránok. Ami a fejükben van, létrehozza a valóságos bizonyítékot. Negatív hit. A nem látott szívásról való meggyőződés és félt dolgok valósága. Csak reagálnak az érzelmeik a tapasztalatukra, a tapasztalatuk pedig alapot ad a következő negatív érzelmenek. A kör végtelen. Amíg el nem fogysz benne. Ahogyan ez szó szerint történt egy pár katonával a szedett-vetettek közül.

Szédülten keresek bozótost az ösvény mentén, ahol összeszedhetem magam. A karom eléggé sajog. De meg kell nyugtatnom magam, hogy ez egy jelentéktelen sérülés, holnapra már be is sebesedik. Kicsit remegek, ahogy leülök az árnyékba. Figyelem, ahogy mint megbőszült bikák, gomolyognak a sötét foltok a tájon. Már úgy érzem, hogy az egész hadsereg felém fordul és irányomba menetel, csak azért, hogy engem elgázoljon. Úgy kell emlékeztetnem magam arra, hogy ez nem így működik. Nem fognak eltiporni, mert ők nem valóságosak, csak azért látod őket így Évi, mert el kezdél hinni bennük. Ha sikerült meggyőzzem magam, hogy valóságosak és annak tapasztalni őket emiatt, akkor most sürgősen visszájára kell fordítani ezt a folyamatot, mielőtt súlyosabb sérüléseket szerzek. Ugyanis a vágások nagyon is valóságosak, hozzáállás ide vagy oda. A fájdalom teljesen érzékelhető függetlenül attól, hogy létezik-e az, aki okozta. Távolabb húzódok. Úgy döntök, hogy leülök a porba rendet tenni a fejembe. Hát akkor elkezdek újra nem hinni bennük. Nézzük meg, mi történik. Szinte kapkodok a levegő után. Felém tartanak. Megint elárasztanak a kételyek. Belémhasít a fájdalom. Kezdek homályosan látni. Talán el is ájulok mindjárt, ha így folytatom.

– Évi, gyere vissza! Nem fognak bántani. Nem árthatnak! Oké. – mély levegőt veszek. Résnyire nyitom a szemem.

Kicsapják a kardjukat és hörögnek felém. Gyorsan visszazárom a szemhéjam. Nem ez az igazság. Ezt csak a gondolataim miatt tapasztalom. Vissza a valóságba Évi, ahol nem árthatnak neked! Nem, nem! Mindjárt el fognak némulni, mert nem léteznek. Úgy döntök, hogy nem nézek rájuk, amíg nem halkul el az összes zavarodott elképzelés bennem. Mindent elcsitítok. Kizárom a zajokat, a hörgést, a vércsepp koppanását a combomon. Mély levegőt veszek. Megnyugszom kissé. Várom egy darabig, hogy kitisztuljon az elmém. Kinyitom a szemem egy pillanatra. Elöttem

menetelnek hosszú sorokban. Néha rám mordulnak egyet-egyet, hátha összerezzenek, de nem vesztegetnek rám túl sok energiát. Talán tudják, hogy én nem pocskolólok rájuk energiát, hát így ők sem? Nevetek magamban. Egyre hangosabban kuncogok. Hát ez ennyire egyszerű? Ahogyan te tekintesz rájuk, úgy kezelnek ők? És ahogyan ők tekintenek rád, te is úgy kezeled őket? Ez egy végtelen láncreakció? Azta! Bármikor, amikor úgy állsz hozzájuk, hogy ők nem valóságosak, akkor ők nem valóságosak. Mert nem azok. Csak neked azok, amikor a saját gondolataiddal azzá teszed őket. Vagy valami ilyesmi. Hát, ez mennyire fura! Ez nagyon *science fiction*! Ezt ki hinné el ezt nekem!?

Ezen a felismerésen teljesen fellelkesülök. Magamon kívül vagyok ennek a felvetésnek a pusztá lehetőségén. Minden igyekezet felesleges. Az összes próbálkozás hiábavaló. Nincs mire edzeni!

Már nincs megállás. Valamit megízleltem ebből, ha még nem is annyira értem. Próbáljuk ki, hogy amikor még kevésbé tartom őket valóságosnak, akkor mi lesz! Még halványabbak lesznek?

Sétálgatok itt egy keveset az erdő szélén, végig tanítgatom az agyacskámat arról, hogy mennyire nincs is a nagy Sötét Sereg. Amikor még kevésbé érzem őket létezőnek, visszatérek az úthoz, hogy láthassam őket. A démoni szörnyek kavalkádja egyre inkább üres, csörömpölő konzervdobozokra hasonlít. Soraik végtelen tengere összeolvad valami jelentéktelen masszává. Egyre jobban felbugyog bennem az öröm. Igazam volt! Vagyis nem nekem, Annak, aki elültette bennem ennek a kísérletnek az ötletét.

Diadalittasan szaladgálok fel-alá a sötét táborban. Itt a győzelem, amit ígértek nekünk. Nem megvívni kell, hanem csak tudni! Kacagok. Keresztül rohanok a páncélok között. Csak úgy csörögnek a lábam alatt az üres felszerelések, mint kongó fémdobozok, ahogy taposom őket. Nem tudom, hogy valaha élt-e bennük valaki... Biztosan laktak bennük egykor. Amíg hittem benne. De már nem hiszek.